

Montserrat Viñas, abadessa de Sant Benet, i Bernabé Dalmau, monjo de Montserrat, celebren els seus 50 anys de professió monàstica amb dos llibres

Vida monacal allà dalt

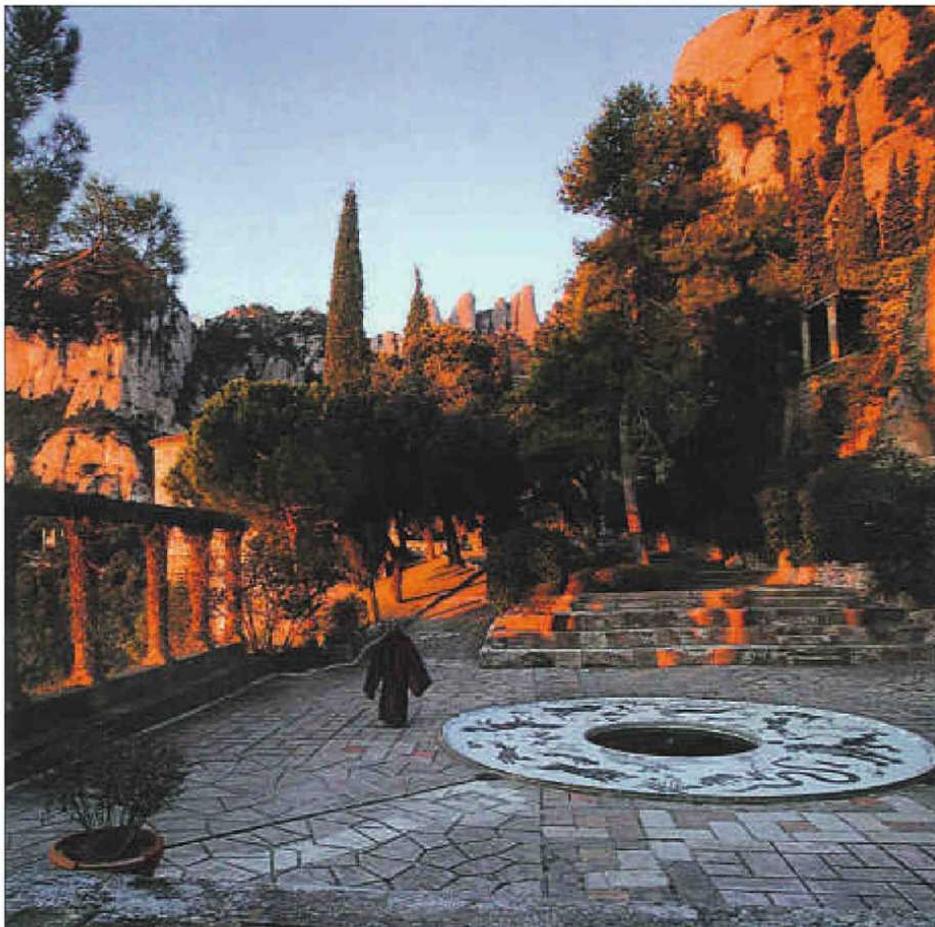
MARÍA-PAZ LÓPEZ

Barcelona

Complir cinquanta anys de professió monàstica és un assoliment notable. A Montserrat, muntanya d'essències benedictines, dues personalitats han vist coronada aquesta fita personal en l'acabat de concloure el 2012: Montserrat Viñas, abadessa del cenobi de Sant Benet de Montserrat, i Bernabé Dalmau, monjo de Montserrat i director de la revista *Documents d'Església*. Ho han celebrat, cada un a la seva manera, amb sengles llibres, editats tots dos per Publicacions de l'Abadia de Montserrat: *La regla de sant Benet. Un camí per viure l'Evangelí*, de Montserrat Viñas, i *Cercar Déu a Montserrat*, de Bernabé Dalmau, aquest últim enriquit amb fotografies de l'abadia masculina, del santuari i de la muntanya realitzades pel fotògraf Oleguer Serra.

La Vanguardia ha preguntat a tots dos en quina mesura és diferent la vida monàstica –i en concret la vinculada a la regla de sant Benet– si la comunitat de religiosos o religioses viu en una muntanya o en un altre lloc, i en especial en una muntanya com la de Montserrat. “Els catorze segles d'història benedictina han demostrat sobradament l'afirmació de l'autor de la regla: ‘A tot arreu se serveix un mateix Senyor’”, respon el pare Bernabé Dalmau, que va fer la professió simple el 6 d'agost del 1962, i la solemne tres anys després. De tota manera, “la muntanya, com també el desert, afegeix un plus de solitud i de silenci. Però a Montserrat aquest plus es completa per l'atenció als pelegrins, amb un enriquiment mutu entre monjo i visitant”, assenyala el pare Dalmau.

“Sant Benet va escriure una regla per a tots els monjos i monges per viure a fons l'Evangelí independentment del lloc on es trobessin –sosté l'abadessa Montserrat Viñas, que va professar el 18 de novembre de 1962–. Amb tot, és evident que hi ha molta diferència d'un monestir a dalt d'una muntanya o al cor de la ciutat, no tant pel que fa al que és essencial a la nostra opció de vida, com en la manera de viure la relació de cara enfora”. Així, davant la situació en una ciutat, on la

OLEGUER SERRA

Imatge d'un monjo de Montserrat que figura al llibre de Bernabé Dalmau

comunitat monàstica s'ha d'adaptar més als horaris laborals dels fidels que assisteixen a la litúrgia, o exerceix una acció social més directa en el seu entorn, “en un monestir a la muntanya aquesta projecció no és tan freqüent, i pren més relleu l'acolliment, l'atenció

La muntanya aporta un plus de solitud i silenci, i pren relleu l'acolliment, diuen Dalmau i Viñas

a les persones que demanen acompanyament espiritual, els cursos que ofereixen algunes germanes de la comunitat o els caps de setmana contemplatius, en un espai de silenci i pregària dins d'un entorn d'una bellesa natural molt especial”.

El llibre de Viñas, prologat per Teresa Forcades, recull comentaris a la regla de sant Benet de Núrsia (Núrsia, 480–Montecassino, 547) desgranats a les reunions comunitàries durant els seus fins ara 17 anys d'abadessa. El llibre de Dalmau descriu la vida monàstica a l'abadia masculina, i combina la descripció d'edificis amb l'espiritualitat, la història i els costums del monestir. “Sentir l'anhel de cercar Déu no és un propòsit desmesurat –escriu Dalmau en la introducció–. El qui cerca Déu, el cerca perquè Déu l'ha escollit. No ha de sorprendre, doncs, que sant Benet faci del desig de cercar Déu la condició essencial per a ser monjo”.

Montserrat dona molt de si a nivell editorial. Acaba de publicar-se també el llibre *Els cinefòrums de Montserrat* (ed. Base), obra d'Arnau Olivari, advocat i escriptor cinèfil que del 1963 al 2000 va dirigir sessions de cinefòrum per als benedictins de l'abadia. ●